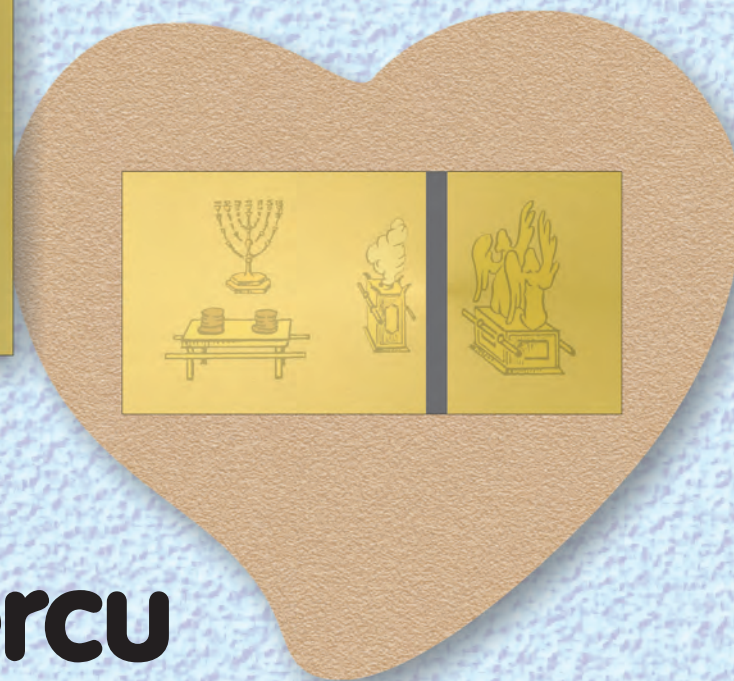

Świątynia

**w niebie
i sercu**

Centrum wiary adwentowej

z ilustracjami

Świątynia

w niebie i sercu

Spis treści

- 3 Świątynia. Cienie i rzeczywistość
- 4 Świątynia i jej urzędnicy
- 5 Świątynia i jej ceremonie
- 6 Roczna służba - dzień pojednania
- 7 Krzyż i jego cień
- 8 Widzenie Daniela 8 rozdział
- 9 Wielka prorocza rachuba czasu z Daniela 8 i 9 rozdział
- 10 Kryzys i zwycięstwo
- 11 Zasady zbawienia
- 12 Kroki w chrześcijańskim doświadczeniu
- 13 Chrystus przedstawiony w świątyni
- 14 Wczesny deszcz i późny deszcz
- 15 Żydowskie święta
- 16 Natura człowieka
- 17 Natura człowieka cd.
- 18 Serce protestanckiej reformacji
- 19 Ucieleśnienie Jezusa wg Ew. Jana 1, 14
- 20 Ucieleśnienie Jezusa wg Listu do Hebrajczyków
- 21 Ucieleśnienie Jezusa wg Ducha Proroctwa
- 22 Przygotowanie da głośne wołanie
- 23 Trzecie poselstwo anielskie
- 24 Oczyszczenie świątyni i nieświadomości
- 25 Świątynia w świetle księgi Daniela
- 26 Świątynia w świetle księgi Objawienia
- 27 Nadchodzący bóg - w ilustracji

Przekłady Biblii:

BW - Biblia Wujka

BT - Biblia Tysiąclecia

BG - Biblia Gdańska (Lutra)

Skróty tytułów książek użytych w publikacji:

DW - Doświadczenia i widzenia

PP - Patriarchowie i Prorocy

PCh - Przypowieści Chrystusa

DCh - Droga do Chrystusa

WB - Wielki bóg

ISK - Ze skarbicy świadectw tom 1

MO - Myśli do księgi Objawienia

ŻJ - Życie Chrystusa

ISM - Selected Messages tom 1

TM - Testimonies to Ministres

1ABC - Advent Bible Commentary tom 1

1T - Testimonies for the Church tom 1

Ms - Manuscript

Tłumaczył: T. Fojcik

Redaktor techniczny: L. Wierzbicki

Wydawnictwo „Poselstwo Wyzwolenia”

ul. Majowa 141

43-400 Cieszyn

Tel. 33 851 56 53

e-mail: w.l@op.pl

Świątynia

Cienie i rzeczywistość

Ziemska świątynia była cieniem i obrazem rzeczywistości, którą Jezus Chrystus dokonał dla nas na ziemi i którą jeszcze dzisiaj dokonuje dla nas w niebie.

Ewangelia była przedstawiana przez ceremonie zachodzące w świątyni. Jednak tylko niewielu rozumie ów głęboki sens zarządzeń podanych przez Boga odnośnie „Swojego mieszkania” na ziemi.

Przez rozważanie i studiowanie ziemskiej świątyni możemy zrozumieć i pojąć głęboki sens Prawd Ewangelii oraz dzieło Jezusa, które dzisiaj dokonuje się dla nas.

Służba Boża na pustyni

Gdy lud Izraela został wyprowadzony z Egiptu, otrzymał od Boga wiele pouczeń i wskazówek, mających zabezpieczyć jego przetrwanie.

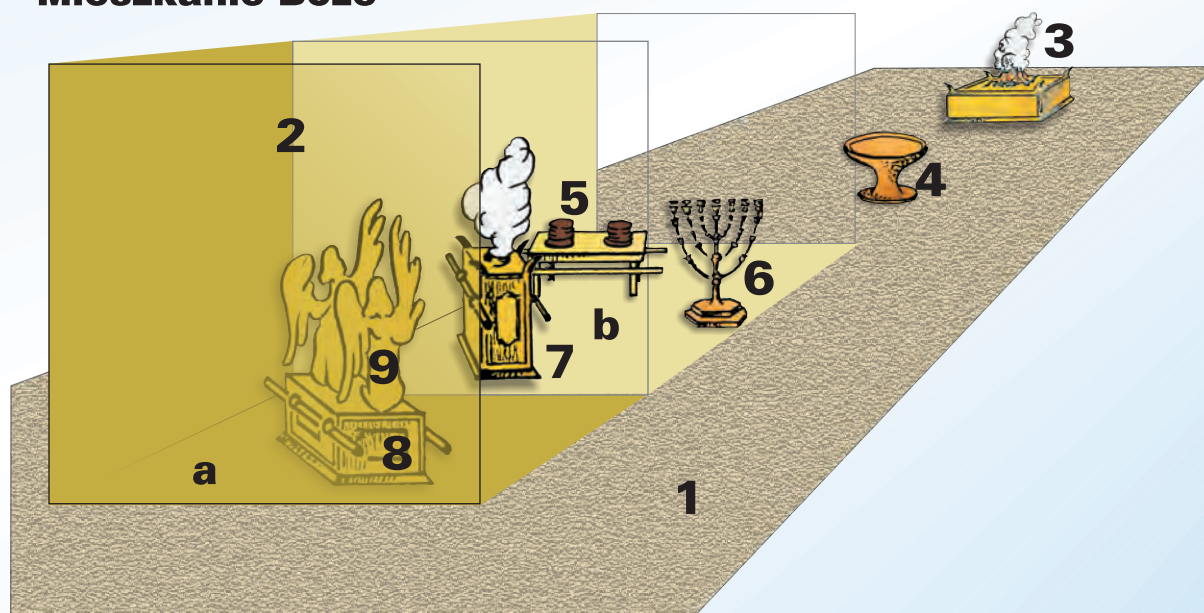
Pan Bóg chciał się zatroszczyć nie tylko o jego fizyczne dobro, ale także o duchowe. Aby Izraelitom dać właściwe wyobrażenie o SOBIE i o planie zbawienia, polecił im zbudowanie „świątyni”. Miała ona być miejscem spotkań Boga i człowieka oraz „mieszkanem” Boga (2Moj. 25, 8).

„Świątynia wykonana ludzkimi rękami była »wizerunkiem prawdziwej [świątyni]« czyli »odbiciem rzeczy niebieskich« (Hebr. 9, 23-24 BG i BT) – miniaturowym wyobrażeniem niebiańskiej świątyni, w której Chrystus, nasz wielki Arcykapłan po złożeniu Swego życia w ofierze, służy w sprawie grzeszników” (PP. 323 wyd. I lub 258 wyd. III lub 252 wyd. IV; popr. wg oryg.).

Świątynia i jej urządzenia

Już pierwsi ludzie pielęgnowali zwyczaj składania ofiar (patrz np. 1Moj. 4, 3-4; 46, 1) w odniesieniu do mającej zostać złożonej ofiary Chrystusa. Ofiary symbolizowały wdzięczność i zaufanie człowieka do Boga. Na Górze Synaj, Pan Bóg dał Swojemu ludowi – którego wywiódł z niewoli egipskiej – nie tylko dziesięć przykazań. Liczne zarządzenia dotyczące ofiar i ofiarowywania, dni świąteczne oraz ceremonie miały pokazać i uzmysłwić Izraelitom Boży plan wobec ludzkości.

Mieszkanie Boże

Świątynia została zbudowana w powiązaniu z ceremonialnymi przykazaniami:

„I wystawią mi świątynię, abym zamieszkał pośród nich. Dokładnie według wzoru przybytku i wzoru wszystkich sprzętów, które ci pokażę; tak je wykonać” (2Moj. 25, 8-9). Pan Bóg nie pozostawił ceremonii i używanych do nich sprzętów w gestii ludzkiej wyobraźni. Zaistniałoby ogromne niebezpieczeństwo fałszywego przedstawienia Boga i Jego planu zbawienia. Do jej budowy osobiście wybrał nawet rzemieślników, gdyż w dziele Bożym powinno się pracować nie tylko ze stosowną umiejętnością ale także z odpowiednim nastawieniem (patrz 2Moj. 31, 1-11).

1. Przedsionek (2Moj. 27, 9-19)
2. Przybytek (2Moj. 26 r.) – a) Najświętsze b) Święte
3. Ołtarz całopalenia (2Moj. 27, 1-8; 40, 6).
4. Wanna (2Moj. 30, 18-21; 40, 30)
5. Stół z chlebami poładnymi (2Moj. 25, 23-30)

6. Siedmioramienny świecznik (2Moj. 25, 31-40)
7. Ołtarz kadzenia (2Moj. 30, 1-9)
8. Skrzynia Przymierza (2Moj. 25, 10-16)
9. Tron Łaski (2Moj. 25, 17-22)

Świątynia i jej ceremonie

W powiązaniu z świątynią zostały ustanowione najróżniejsze ustawy odnośnie ofiar, pokarmów i świąt (Sabatów). Trzecia księga Mojżeszowa daje nam wgląd w ustanowienie tych ustaw, które regulowały obchodzenie owych symboli.

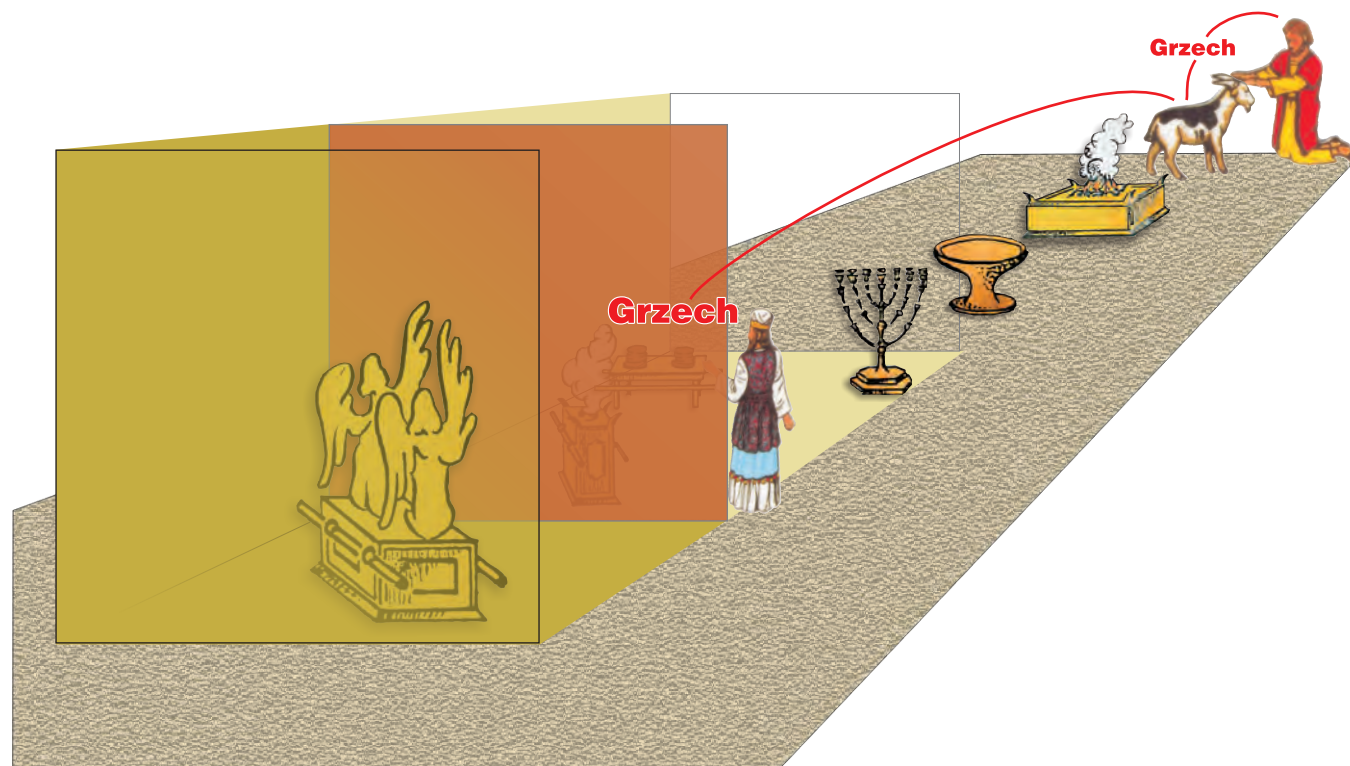
Służbę w świątyni dokonywaną przez kapłanów i arcykapłana można podzielić na dwa rodzaje służb:

1. Służba codzienna (3Moj. 1-7 r.)

2. Służba roczna (3Moj. 3,16)

„Służba codzienna polegała

- * na składaniu rannych i wieczornych całopalnych ofiar [2Moj. 29, 38-42; 4Moj. 28, 3-4],
- * ofiarowaniu wonnego kadzidła na złotym ołtarzu [2Moj. 30, 1-8] i na
- * składaniu specjalnych ofiar za indywidualne grzechy [3Moj. 4 i 5 r.]
- * Również składano ofiary w sabaty, w nowie miesiąca i w szczególnych świętach (np. 3Moj. 23 r.; 4Moj. 28 i 29 r.; 15, 1-21)” (PP. 330 wyd. I lub 263-264 wyd. II; popr. wg oryg.).

Codzienna służba – ofiara za grzech (3Moj. 4 r.)

„Najważniejszą częścią codziennej posługi [kapłańskiej] była służba dokonywana na rzecz indywidualnych osób. Skruszony grzesznik przynosił swą ofiarę do drzwi przybytku i kładąc swe ręce na głowie ofiary wyznawał swoje grzechy i w ten sposób obrazowo przenosił je z siebie na niewinną ofiarę. Następnie własnoręcznie zabijał zwierzę, a kapłan wnosił jego krew do miejsca świętego i kropił nią przed zasłoną, za którą była Arka, a w niej Prawo, które grzesznik przestąpił. Przez ten obrządek grzech był za pośrednictwem krwi symbolicznie przeniesiony do świątyni. W niektórych przypadkach krew nie była wnoszona do [przedziału] Świętego, ale mięso

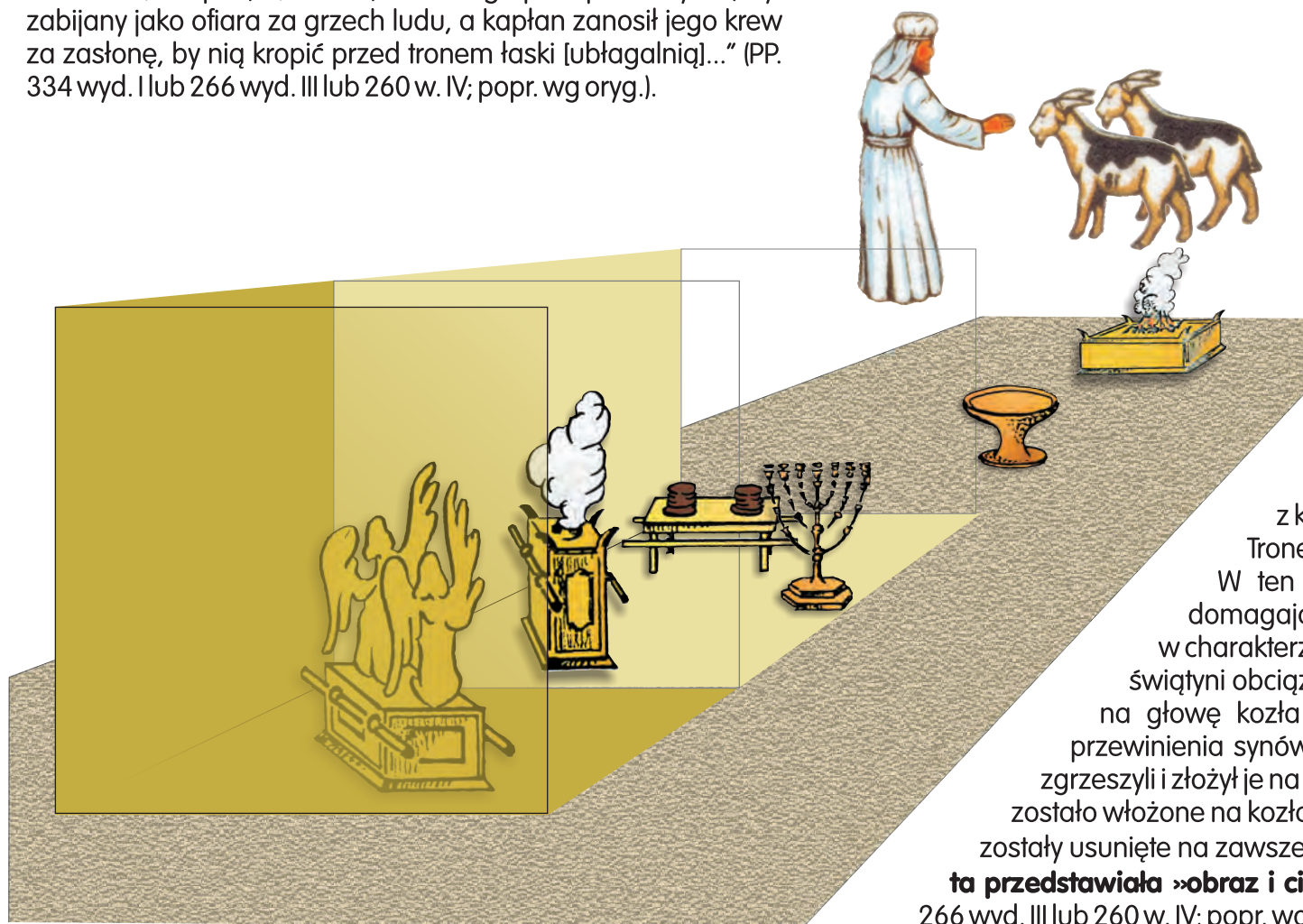
[ofiary] było wtedy spożywane przez kapłana, zgodnie z nakazem Mojżesza do synów Aarona, mówiąc: »A Pan dał ją wam, abyście zgładzili winę zboru« (3Moj. 10, 17-18). Oba te obrzędy tak samo symbolizowały przeniesienie grzechu ze skruszonego grzesznika do świątyni.

„Tak wyglądało dzieło wykonywane dzień po dniu przez cały rok. Grzechy Izraelitów, które były w ten sposób przenoszone do świątyni, zanieczyszczały przedział Święty i dlatego konieczne było szczególne dzieło w celu usunięcia [nagromadzonych tam] grzechów” (PP. 333-334 wyd. I lub 265-266 wyd. III lub 259 w.IV; popr. wg oryg.).

Roczna służba – dzień pojednania (3Moj. 16 r.)

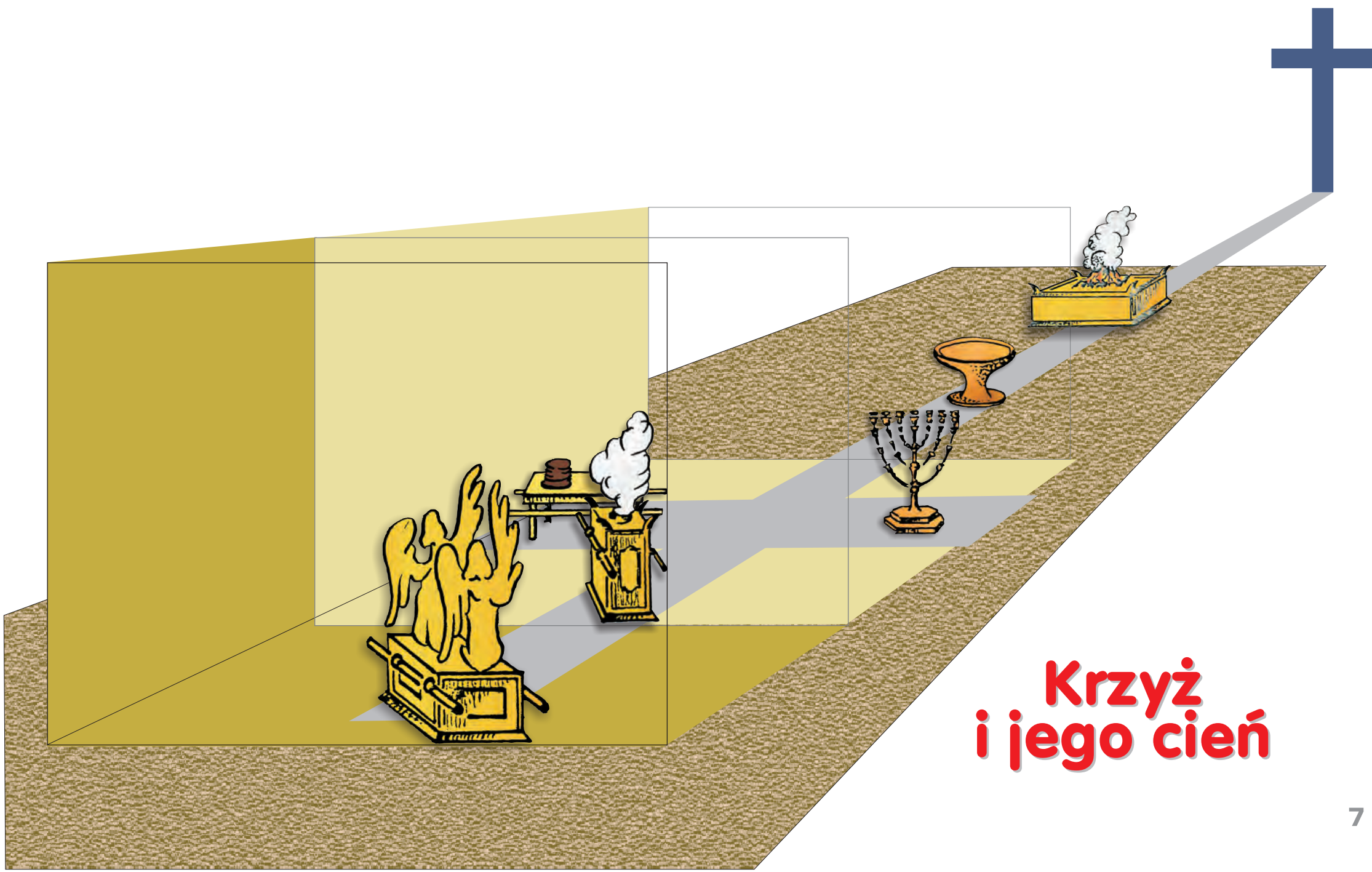
„Raz w roku – w Wielkim Dniu Pojednania – kapłan wchodził do miejsca Najświętszego, by oczyścić świątynię. Dzieło wykonywane w tym przedziale kończyło całoroczny cykl usługiwania.

W Dniu Pojednania przyprawiano przed drzwi świątyni dwa kozły i rzucano o nie losy, »jeden los dla Pana, a drugi los dla Azazela« (3Moj. 16, 8). Kozioł, na którego padł pierwszy los, był zabijany jako ofiara za grzech ludu, a kapłan zanosił jego krew za zastonę, by nią kropić przed tronem łaski [ubłagalnią]...” (PP. 334 wyd. I lub 266 wyd. III lub 260 w. IV; popr. wg oryg.).

Na głowę drugiego kozła Arcykapłan składał wszystkie winy ludu. W końcu kozioł ów został wyprowadzany na pustynię. „Przez tę doroczną służbę, lud uczył się ważnych prawd dotyczących pojednania. W ofiarach za grzech, które przynosili przez cały rok, w miejsce grzesznika był przyjmowany zastępca, ale krew ofiary nie dokonywała pełnego pojednania za grzech. Ona była jedynie zarządzonym środkiem, za pomocą którego grzech przenoszono do świątyni (Hebr. 10, 1-4). Przez ofiarowanie krwi, grzesznik uznawał autorytet Zakonu, wyznawał że jest winny swoich przestępstw i wyrażał wiarę w Tego, który miał zgładzić grzech świata; jednak nie był on jeszcze w pełni uwolniony od potępienia przez Zakonu. W Dniu Pojednania najwyższy kapłan po złożeniu ofiary za zgromadzenie, wchodził z krwią do miejsca Najświętszego i tam kropił nią nad Tronem łaski [będącym] ponad tablicami z Zakonem.

W ten sposób uczyniono zadość wymogom Zakonu, domagającego się życia grzesznika. Następnie kapłan, w charakterze pośrednika, brał grzechy na siebie i wychodził ze świątyni obciążony winą Izraela. U wejścia do świątyni kładł ręce na głowę kozła [dla Azazela] i »wyznawał nad nim wszystkie przewinienia synów izraelskich i wszystkie ich przestępstwa, którymi zgrzeszyli i złożył je na głowę kozła żywego«. A gdy już brzemię grzechów zostało włożone na kozła, został wyprowadzony [na pustynię], a wraz z nim zostały usunięte na zawsze wszystkie grzechy od ludu. **W taki sposób służba ta przedstawiała »obraz i cień niebieskiej«** (Hebr.8,5)” (PP.333-334 wyd. I lub 266 wyd. III lub 260 w. IV; popr. wg oryg.).

**Krzyż
i jego cień**

Schemat

Widzenie z Daniela 8 r.

„Do kiedy widzenie: o ustawicznej, o przestępstwie niszczącym, i o świątyni i wojsko będą deptane?”

Dan.8,13 wg Hebrajskiej Biblii

„Aż do dwóch tysięcy trzysta wieczorów i poranków, a będzie oczyszczona świątynia”

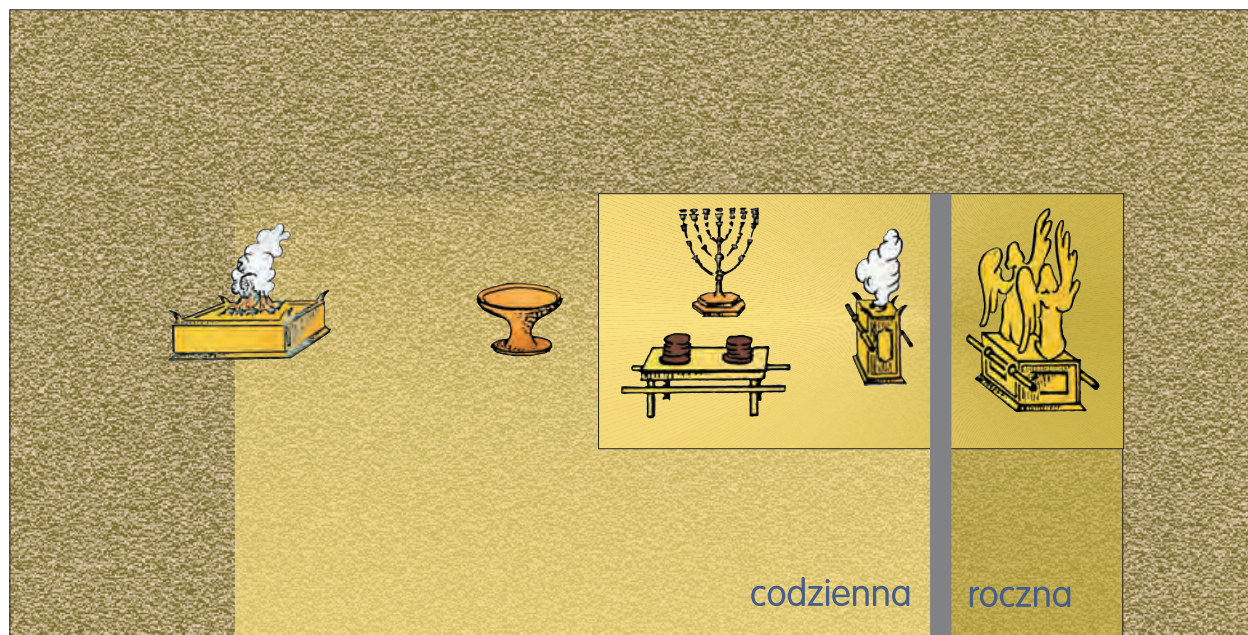
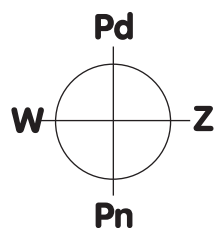
Dan. 8,14 wg Hebrajskiej Biblii i Biblii Wujka

Daniel widział w widzeniu (Dan.8,1-3)	Przeciąg czasu widzenia? (Dan.3,13-14)	Wykład widzenia (Dan.8,16-26)
* Barana w. 3 * Kozła w. 5 * Wielki róg w. 5 * Cztery rogi w. 8 * Mały róg w. 9 * który stał się ponad miarę w. 9-12	457 2300 lat 1844	* Medo-Persja w. 20 * Grecja w. 21 * Aleksander Wielki w. 21 * Cztery królestwa [czterech generałów] w. 22 * Pogański Rzym w. 23-25 * Papieski Rzym w. 23-25

Treść i zawartość widzenia musi się dokładnie zgadzać z wymienionym okresem czasu. Jest rzeczą niemożliwą wtłoczyć treść widzenia w okres czasu 2300 dni (6,4 roku)! Każda oddzielna treść widzenia trwała dłużej, niż 2300 dni (6,4 roku).

Tutaj chodzi o wykładnię „dzień za rok” (4Moj. 14,34; Ezech. 4,4-7).

Wielka prorocza rachuba czasu z Daniela 8 i 9 r.

„Światło bijące ze świątyni rozjaśniło przeszłość, teraźniejszość i przyszłość”
(WB.327 wyd.III
lub 343 wyd.VII
lub 291 wyd.VIII).

31 po Chr.

Obraz
codziennej
służby

Obraz
rocznej
służby

Drugie
przyjście
Chrystusa

70 tygodni

Aż do 2300 wieczorów i poranków, potem świątynia zostanie oczyszczona.. Dan. 8,14 BW

7 ostatnich plag

457
przed Chr.

27
po Chr.

34
po Chr.

1844

Koniec
czasu
łaski

Kryzys i zwycięstwo

Okres Laodycejski....

Sąd śledczy nad umarłymi
wierzącymi

1863

1888

Oczekująca
nas walka

Narodowa
ustawa niedzielną

Kulminacyjny
punkt walki

Rozpoczęcie przesiewania ... trwa ... punkt kulminacyjny
lata 1950 1960 Ożywające poselstwa

Okresy:

- Sąd nad żywymi
- Późny deszcz
- Zapieczętowanie
- Głośne wołanie

Koniec
czas łaski

Ogólno-
światowy
wyrok
śmierci

Drugie
przyjście
Jezusa

„Noc trwogi
Jakubowej”

1., 2. i 3. poselstwo anielskie

Anioł z Obj. 18

Milenium

Pojawienie się zwierzęcia z Obj. 13 r.
(Fałszywy prorok)

Amerkański protestantyzm podaje rękę ruchom
charyzmatycznym (spirytizmowi) oraz kościołowi
katolickiemu. W czasie gdy w miastach i narodach
następują katastrofy i panuje anarchia spada ogień
fałszywego ożywienia.

Upadek Babilonu ... stale postępujący duchowy upadek ... zupełny upadek Babilonu

- Przyjęcie piętna bestii
- Prześladowanie
- Mały czas ucisku

7 ostatnich plag

Czas trwogi

Próby odnośnie zachowywania sabatu powodują
przesiew w zborach – plewy zostaną odwiane.

1798

1844

OCZEKUJĄCA NAS WALKA

* W ZBORZE

Joel 2,15-17; Sof.2,1-3; 1SK.43-46 wyd.II
lub 47-51 wyd.I; 2SK.63-68 w.PW lub 37-
42 wyd.I; Ezech.8 i 9 r.

* W BABILONIE

WB.456-458 wyd.III lub 476-479 wyd.VII
lub 408-410 wyd.VIII; DW.225-226 wyd.I
lub 190 wyd.PW; Obj.13,12-14.

* Próba

WB.457 wyd.III lub 478 wyd.VII lub 409-
410 wyd.VIII; 342-348 wyd.III lub 358-
364 wyd.VII lub 305-310 wyd.VIII;
2SK.157-158 wyd.PW lub 95-96 wyd.I;
7ABC.976; 3SK.33 wyd.PW i I; 2SK.37-38
wyd.PW lub 22-23 wyd.I; Obj.13,14-17

KULMINACYJNY PUNKT WALKI

* Sąd nad żywymi

2SK.178-180 wyd.PW lub 113-115 wyd.I; 1SK.43-46
wyd.PW lub 47-51 wyd.I; WB.38 rozdział; DW.68
wyd.I lub 66 wyd.PW; DW. rozdz. „Głośny zew”;
3SK.rozdz. „Ostatni decydujący bóg”; Dz.3,19;
Obj.18,1-5; Joel 2,15-32; Ezech.9r. Obj.7r. TM.233.

* Czas ucisku

WB. rozdz. „Czas ucisku”; Obj.15 i 16 r.

* Ogólnoświatowy wyrok śmierci

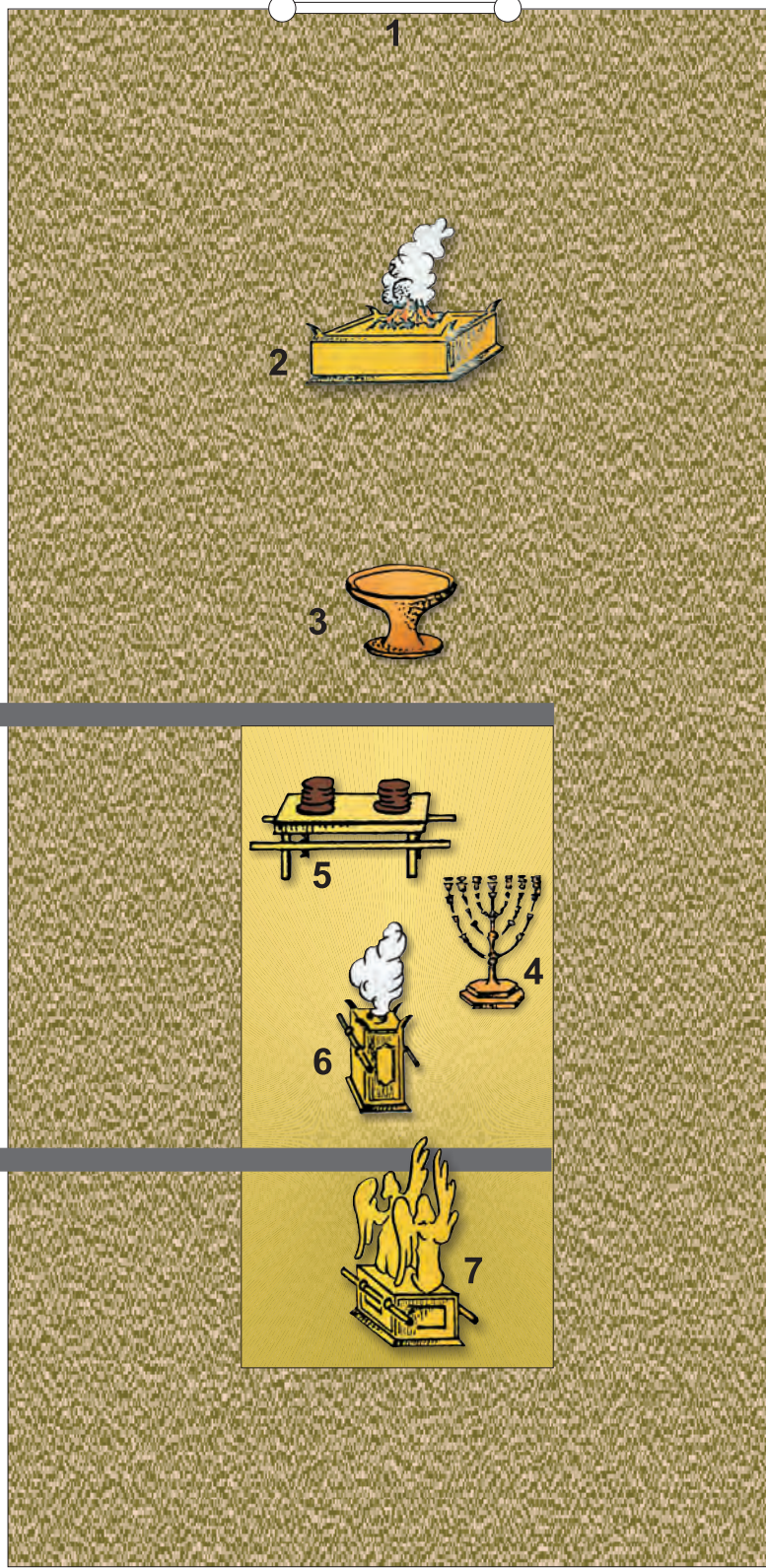
DW.23 wyd.I lub 29 wyd.PW; rozdz. „Czas ucisku”;
1SK.57 wyd.PW lub 1T.204; WB.471-472 wyd.III lub
494 wyd.VII lub 422-423 wyd.VIII; 476 wyd.III lub
498 wyd.VII lub 426 wyd.VIII.

Droga do doskonałości

Usprawiedliwienie

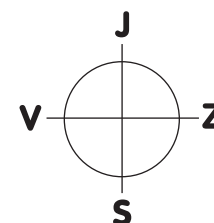
Uświęcenie

Doskonałość

Zasady zbawienia

- Wszyscy ludzie z natury są grzeszni (Rzym.3,9-20; 8,7; 11,32; Jer.17,9; Ps.51,7)
- Chrystus sam w sobie dokonał zbawienia dla człowieka przez co otworzył drzwi do zbawienia. Światło Bożej miłości promieniujące z krzyża przyciąga grzesznika do siebie (Jan 3,14-16; 12,32; Hebr.1,3; 2Kor.5,21; Jer.31,3)
- Zwiedziony grzesznik musi z własnej wolnej woli odpowiedzieć na wezwanie Boże (Jan 5,40; 7,37; 7,17; 1Sm.323; DCh.44 w.XI lub 40w.XII lub 46 w.IX lub 48 w.XV; Obj.22,17)
- Wierzący przechodzi przez bramy wiary i skruchy, będące darem Bożym (Dz.14,27; 20,21; 5,31; DCh.24 w.IX i XV lub 22 w.XI lub 20 w.XII)
- Wiara zostaje zaliczona za sprawiedliwość, bowiem ona jest związana z Chrystusem i wierzącego pozostawia w NIM (Jan 15,1-7; Rzym. 3,21,28; 4,1-25; ŻJ.165 w.II)
- Uświęcenie jest codziennym doświadczaniem usprawiedliwienia (Rzym.8,26-39)
- Doskonałość jest nazwana "pełnym uświęceniem", a także "zapięczętowaniem", "ostatecznym pojednaniem", "wymazaniem grzechów" lub "późnym deszczem" (3Moj.16r.; Dz.3,19; Joel 2,15-27; 3,1-5; 1SK. rozdz. "Przesiewanie"; 2SK. rozdz. "Jesue i Anioł"; TM.506; MO.198-203)

Wyjaśnienia do ilustracji

1. Brama na dziedziniec świątynny
2. Ołtarz całopalenia
3. Wanna
4. Siedmioramienny świecznik
5. Stół z chlebami pokładnymi
6. Ołtarz kadzenia
7. Skrzynia przymierza

Usprawiedliwienie

KROKI W CHRZEŚCI- JAŃSKIM DOŚWIAD- CZENIU

Uświęcenie

Doskonałość

Potem, jak grzesznik przekroczył bramę dziedzińca świątynnego (skrucha), kładł ręce na głowę niewinnej ofiary (wyznanie) – (Dz.2,38; 1Jan 1,9)

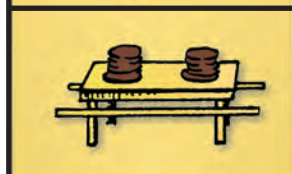
Ołtarz całopalenia symbolizuje oddanie, śmierć własnego "ja" i grzechu (Mat.13,45-46; Rzym.12,1; Gal.2,20; Łuk.14,33)

Wanna miedziana jest obrazem na "kąpiel odrodzenia", na odnowienie przez Ducha Świętego (Tytus 3,5; 2Moj.30,18-21; Jan 3,3)
Żałujący grzesznik – wstąpiwszy na dziedziniec świątynny, jest otoczony ścianami z pięknego białego płótna – przedstawia człowieka, znajdującego się w Chrystusie, przyodzianego Jego sprawiedliwością (Rzym.3,24 aż do końca 4 rozdziału)

Na ołtarzu powleczonym złotem pali się święty ogień. Przedstawia on ów święty ogień miłości, który musi być rozpalony na ołtarzu serca. Dym kadzidła przedstawia zarówno modlitwy ludu Bożego jak i zasługi sprawiedliwości i wstawiennictwo Chrystusa, które łączą się z modlitwami wierzącego (2Moj.30,1-10; 1Kor.13; Rzym.5,5; Obj.5,8; 8,3-4; Efez,5,2; Hebr.13,21; 7,25)

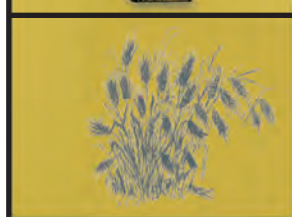
Stół z chlebami pokładnymi jest symbolem na Chleb Żywota – Słowo Boże (Jan 6,35-63; 2Moj.25,23-30)

Wspaniały siedmioramienny świecznik przedstawia uświęcającą służbę Ducha Świętego (2Moj.37,17; Obj.4,5; 1Piotr 1,2)

Doświadczenie doskonałości jest symbolizowane przez służbę w Najświętszym. w owym wielkim Dniu Pojednania arcykapłan wstępował przed Skrzynię Przymierza, zawierającą dziesięć przykazań, aby wymazać grzechy Izraela. To było ostatecznym pojednaniem (3Moj.16,r.; 5Moj.10,1-5; Hebr.10,1-4, 15-17)

Ci, którzy przez wiarę uczestniczą w uroczystym dziele sądu w Najświętszym, doświadczą całkowitego wymazania grzechów ze swojego życia i otrzymają chrzest Duchem Świętym – ów udoskonalający "deszcz jesienny". Święty Zakon Boży zostanie zapieczętowany na ich sercach (Hebr.10,1-3, 14-22; Dz.3,19; Joel 2,15-29; Obj.7,2-3). To ostateczne napełnienie zbawiającą łaską, ów "jesienny deszcz" wychodzący od obecności Pana przebywającego w Najświętszym, doprowadzi do dojrzałości i doskonałości tych, którzy w codziennych doświadczeniach byli uświęceni. W ten sposób zostanie przygotowany lud na przyjście Pana (Mar.4,28-29; Obj.14,14-16)

Droga Chrystusa z nieba do krzyża, tak jak to jest pokazane w 2 Mopj. 40 r.

Drzwi

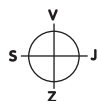

CHRYSTUS – TAKI JAK ZOSTAŁ PRZEDSTAWIONY W ŚWIĄTYNI

Droga wierzących przyjmujących

pojednania... jak jest pokazane w 3 Moj.

Droga pojednania Chrystusa

Słowo, zamieszkało wśród nas (Jan 1,14; ŻJ.12 i 151 wyd.II; W.26). Swoją Boskość okrył On ludzkim ciałem (Hebr.10,20).

Boska i ludzka natura została zespolona w świątynię duszy. Ludzkie serce Jezusa było bezgrzeszne, gdyż było napełnione Bożym Słowem (chleb pokładny), Duchem Świętym (świecznik) i nieustającą społecznością z Bogiem (dym kadzenia).

On rozwinął w sobie doskonały, ludzki charakter, On został ochrzczony i w końcu dał się ukrzyżować jako Bosko-ludzka ofiara. Przez śmierć rozdarł swoje cielesne okrycie (5ABC.1105); w Chrystusie została połączona Boskość i ludzkość. Sprawiedliwość i łaska – owe dwa wielkie filary Zakonu – zostały pojednane i Chrystus otworzył drzwi do zbawienia.

[Obrzędy i świątynia] "w każdej swej części symbolizowały Go" (ŻJ.18 wyd.III).

Jezus powiedział: "Ja jestem drzwiami" (Jan 10,7; 4Moj.3,26). On jest **Barankiem** (Jan 1,29). Białe Iniane ściany – otaczające skruszonego grzesznika, skoro tylko wkroczył na dziedziniec świątynny – są Jego sprawiedliwością (Jer.23,6; Obj.19,8). On przedstawia Sobą wszystkie istniejące w świątyni święte przedmioty – **chleby pokładne, światłość i dym kadzenia** (Jan 6,35; 8,12; Efez.5,2).

Zasłona jest obrazem Jego ciała (Hebr.10,20). Jego życie jest **Zakonom**, gdyż Zakon był w Jego sercu (Gal.6,2; Ps.40,9).

On jest naszym **Tronem Łaski**, naszym pojednaniem (1Jan 2,2; Rzym 3,25).

On jest żywą **manną i kwitnącą różdżką** (Jan 6,33; Izaj.11,1)

On jest siedmioramiennym **świecznikiem** (Izaj.11,1-2, gdyż na NIM spocznie: 1. Duch Pana 2. Duch mądrości 3. Duch rozumu 4. Duch rady 5. Duch mocy 6. Duch poznania 7. Duch bojaźni Pana).

On jest "Napierśnikiem" – **Księgą Żywota** (2Moj.28,29; Obj.13,8; 17,8).

On jest Sędzią i obrońcą (Jan 5,22; 1Jan 2,1).

On jest chwałą przybytku (Jan 1,14; Hebr.1,3). Każde duchowe błogosławieństwo jest w NIM: przebaczenie, wymazanie grzechów, deszcz wczesny i późny (Efez.1,3). Chrystus jest początkiem i końcem drogi do doskonałości (Jan 14,6; Ps.77,14). Te błogosławieństwa nie otrzymujemy w odłączeniu od Chrystusa, gdyż możemy je otrzymać jedynie w Chrystusie.

Gdy przekroczymy drzwi na dziedziniec świątyni, znajdujemy tam dwa żywe "strumienie" – krew i wodę, aby zmyć to stare życie i nowe obudzić. Potem możemy zostać połączeni z "Bosko-ludzką naturą Chrystusa" (ISM.251).

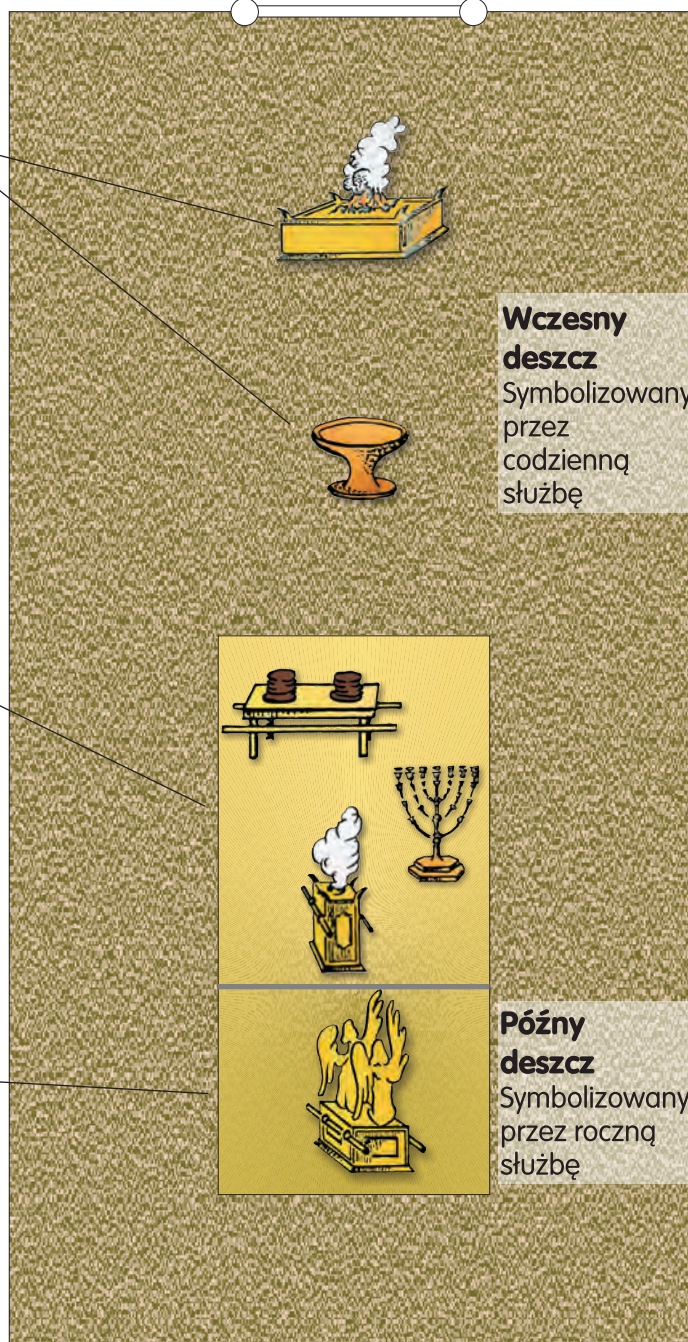
najpierw trawę

potem kłos

potem pełne
zboże w kłosie
Mar. 4, 28-29

Wczesny i późny deszcz

„Zaprawdę, zaprawdę powiadam wam, jeśli ziarno pszeniczne, które wpadło do ziemi, nie obumrze, pojedynczym ziarnem zostaje; lecz jeśli obumrze, obfity owoc wydaje.” (Jan 12,24).

„...najpierw trawę, potem kłos, potem pełne zboże w kłosie. a gdy owoc dojrzeje, wnet się zapuszcza sierp, bo nadeszło żniwo” (Mar.4,28-29).

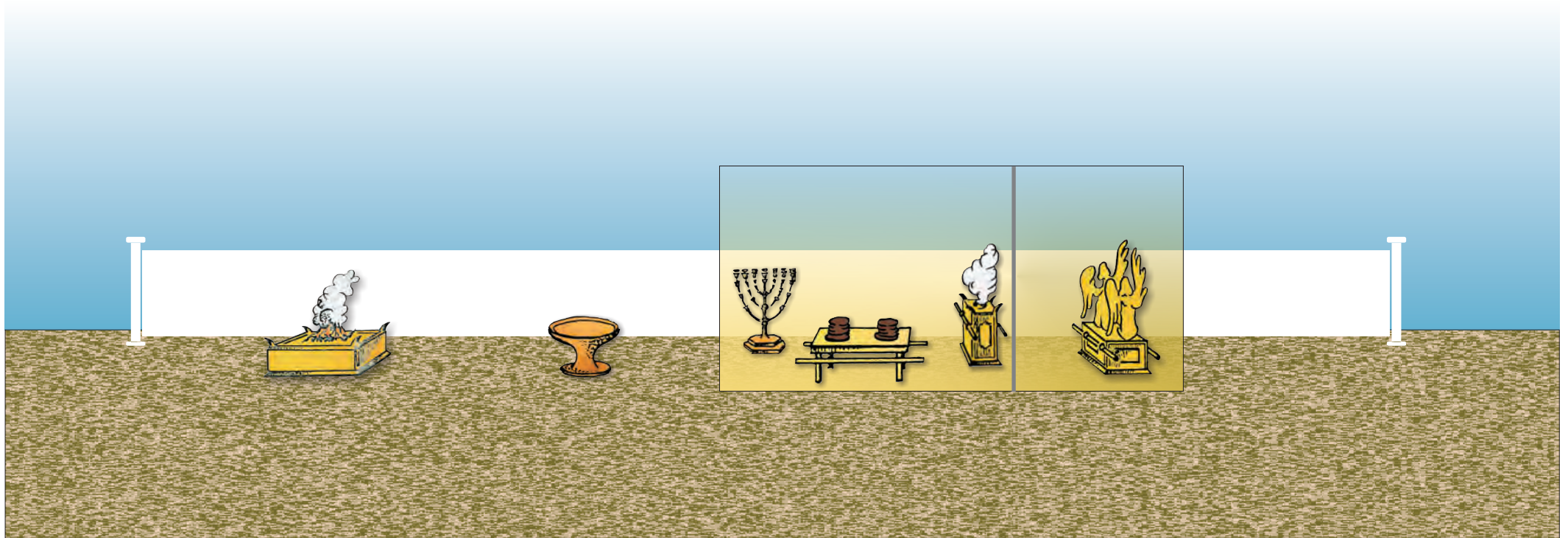
- Chrystus wrócił się do nieba, aby Duch Święty mógł zostać wylany na zbór (Jan 14 i 16 r.; 7,37-39; Dz.2,33; ŻJ.532).
- Tak, jak w świątyni są dwa przedziały, tak też dwa wielkie wylania Ducha Świętego – „deszcz wczesny” i „deszcz późny”.
- Po w niebowstąpieniu, Chrystus rozpoczął Swoją służbę w pierwszym przedziale niebiańskiej świątyni. Błogosławieństwa z tej służby pośredniczej były „zielone świętki” – wylanie „wczesnego deszczu”.
- W 1844 roku Chrystus wstąpił do drugiego przedziału i skoro tylko zbór przez wiarę uchwyci się zasług Jego pośredniczej służby w Najświętszym, otrzyma „późny deszcz”. „Późny deszcz, który spada pod koniec sezonu, powoduje dojrzewanie ziarna i przygotowuje je do żniw. Pan posłużył się tymi wydarzeniami w przyrodzie, aby przedstawić działalność Ducha Świętego. Jak spadająca rosa i deszcz powodują najpierw kiełkowanie ziarna a potem dojrzewanie, tak jest udzielany Duch Święty, aby powodował duchowy proces wzrostu z jednego stadium w drugie. Dojrzewanie zboża przedstawia dopełnienie Boskiego dzieła łaski w duszy. Przez moc Ducha Świętego ma zostać udoskonalony moralny obraz Boży w charakterze. Musimy zostać zupełnie przemienieni w podobieństwo Chrystusa. „Późny deszcz, który powoduje dojrzewanie żniwa, przedstawia duchową łaskę, która przygotowuje zbór na przyjście Syna Człowieczego. Jednak, gdyby przedtem nie spadł deszcz wczesny, nie byłoby żadnego życia; zielony kiełek nie urosłby. Gdyby wczesny deszcz nie dokonał swojego dzieła, deszcz późny nie mógłby doprowadzić nasienie do doskonałości” (TM.506 lub MO.198-199). „Zaniedbali koniecznego przygotowania i dlatego nie mogli otrzymać pokrzepienia, które muszą posiadać wszyscy, aby móc żyć [bez pośrednika w świątyni] przed obliczem świętego Boga” (DW.55 w.I lub 57 w.PW).
- „Kiedy charakter będzie doskonale odtworzony w Jego ludzie, wtedy przyjdzie, ażeby ich wziąć jako Swoją własność” (PCH.38 wyd.I i II lub 40 wyd.III; popr. wg oryg.; Mar.4,28-29; Obj.14,1-4,14-16).

Żydowskie święta 3 Mojż. 23 r.

Święto Paschy

Zielone Świątki

Sabat trąbienia
Wielki Dzień Pojednania
Święto Kuczek

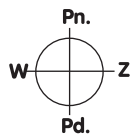

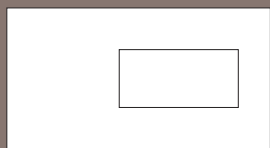
Golgota
4 Ewangelie

Zmartwychwstanie
4 Ewangelie

Wczesny deszcz
Dz. Ap. 2 r.

Przebudzenie wewnątrz zboru adwentowego
Późny Deszcz
Powtórne przyjście Chrystusa
(Joel 2; Obj7,10; 14,14)

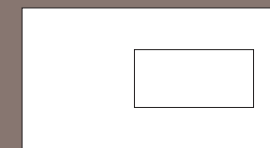

Bezgrzeszny Adam

**Chrystus
po zmartwychwstaniu**

**Przemienienie
przy powtórny
przyjsciu Chrystusa**

**Nienawrócony
człowiek**

Chrystus na ziemi

**Nawrócony
człowiek**

**Zapieczętowany
człowiek**

• Bezgrzeszny Adam

Człowiek został stworzony, aby być świątynią wewnątrz mieszkającego Stwórcy (2Kor.6,16; 5,1-4; 1Kor.6,19; 3,16-17; 3Moj.26,11-12; W.26; ŻJ.111-112 wyd.II).

Podobnie jak świątynia wraz z dziedzińcem i wnętrzem świątyni, także i natura człowieka jest podwójna (2Kor.4,16; 7,1; 1Kor.6,20; Sam.16,7; Rzym.12,1; 8,16; Efez.4,23; 3,16-17; 2SM.32).

Adam po stworzeniu był cieleśnie i duchowo obrazem Boga. Wszelkie jego zdolności był całkowicie rozwinięte (zew. człowiek); także jego duch (wnętrze człowieka) było doskonałe (1Moj.1,26-27)

• Nienawrócony człowiek

W wyniku upadku w grzech, wszyscy ludzie rodzą się z degenerowanym ciałem (zewnętrzny człowiek) i grzesznym sercem (wewnętrzny człowiek); (1Kor.15,53; Ps.51,5; Rzym.8,7; Efez.2,1-3; Jer.17,9; Ijob 14,4; Ps.14,1-3)

• Chrystus na ziemi

Chrystus stał się jedno z nami w ciele, abyśmy my stali się jedno z Nim w duchu (ŻJ.296 wyd.II; popr.wg oryg.; patrz 230 wyd.II). On posiadał zdegenerowane ciało człowieka wraz z jego słabościami (Hebr.2,14-17; Rzym.1,3; 8,3; ŻJ.77; 5ABC.1130; ISM.267-268). Jego serce i umysł był bezgrzeszny (Łuk.1,35; Filip.2,5; Hebr.7,26; Jan 5,30; ISK.176 wyd.PW lub 159-160 wyd.II).

• Chrystus po zmartwychwstaniu

Nasz zmartwychwstały Pan posiadał uwielbione, nieśmiertelne ciało (Filip.3,21; Rzym.6,9-10).

• Nawrócony człowiek

Nowe serce nie jest całkowicie świętym sercem (Hebr.6,1; 2Kor.1,1; 7,1; Filip.3,10-12; 4T.469 lub ISK.460 wyd.II; 5T.397; 4T.55-56). Blizny po grzechu pozostają w duszy nawróconego człowieka (Jer.17,1; Ezech.36,31; ŻJ.236; TM.447; PCh.30 i 103 wyd.I; 3ABC.1158).

• Zapieczętowany człowiek

Sąd i ostateczne pojednanie dokonają całkowitego oczyszczenia ducha i duszy (3Moj.16,30; Mal.3,1-3; Dz.3,19; Jer.50,20; Hebr.10,1-3,14-18; PP.336 wyd.I lub 268 wyd.II; WB.479-480 wyd.III lub 502 wyd.VII lub 429 wyd.VIII [złe przeł. ma być "grzechy... zostały wymazane"]; 3SG.135). Sąd nad żywymi i "późny deszcz" przyniosą całkowity stan świętości (2SK.180 wyd.II lub 115-116 wyd.I; TM.506 lub MO.198-199; Joel 2,23).

• Przemienienie przy powtórny Przyjściu Chrystusa

Przy Swoim przyjściu Jezus Chrystus przemieni śmiertelne ciała Swoich świętych w doskonałe i nieśmiertelne ciała (Filip.3,21; 1Kor.15,53).

Natura człowieka

ZEWNĘTRZNY CZŁOWIEK

Ludzki organizm,
Ciało, Nerwy, Mózg,
fizyczne, duchowe
i moralne zdolności
(np. wola)
zdolność rozumowania

WEWNĘTRZNY CZŁOWIEK
Duch, Serce, Rozum
(świątynia duszy, charakter)

Legenda

- Zdegenerowane
- Doskonałe
- Grzeszne

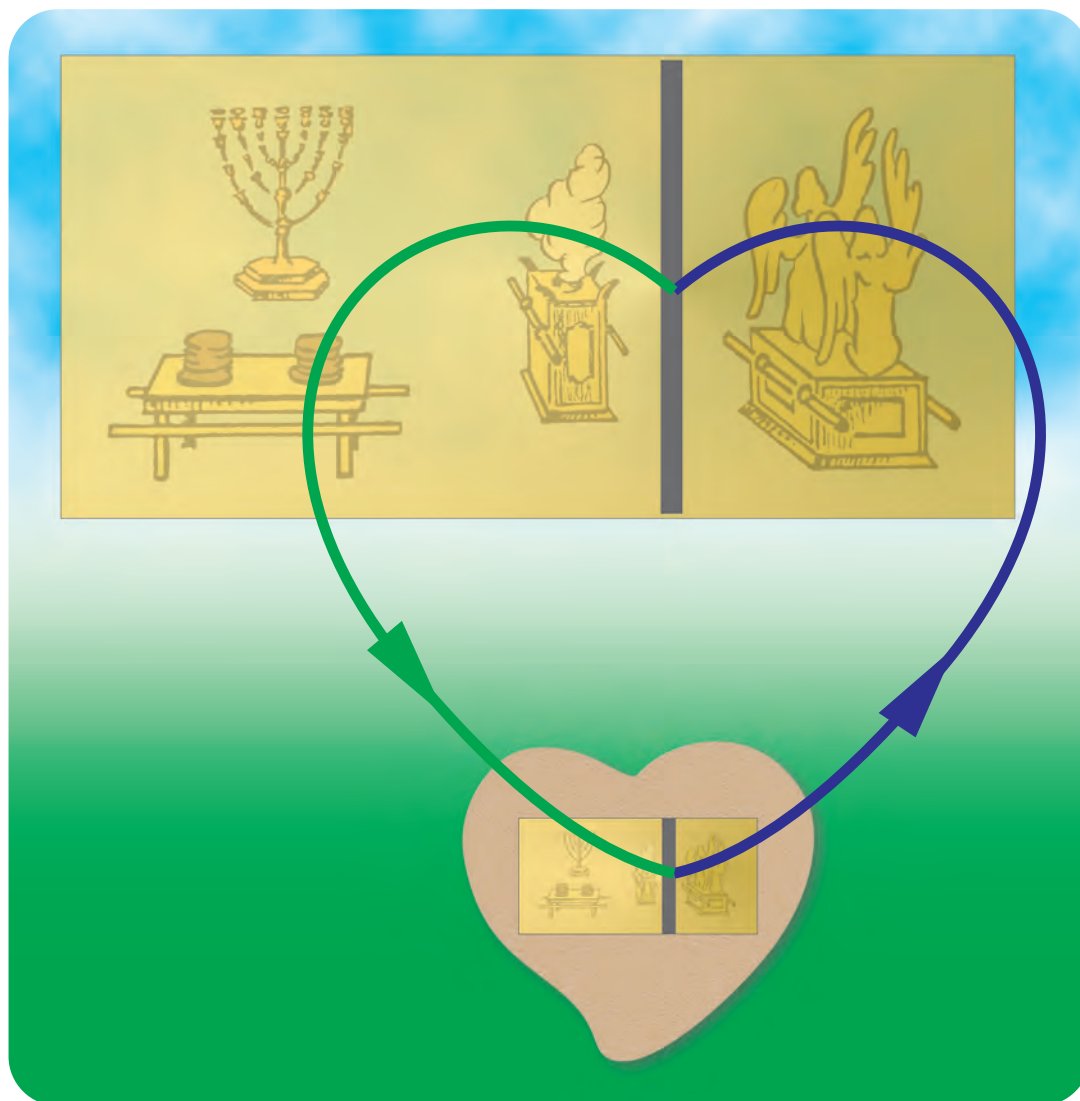
Natura człowieka cd.

- Człowiek posiada dwie natury – ciała i ducha (2Kor.4,16; 7,1; Efez.2,3; 1Tes.5,23; Rzym.7,22-24; Efez.3,16; 1Piotr 3,4)
- Człowiek ma dwa rodzaje życia: Efez.2,1-3; jesteśmy równocześnie żywi i umarli. Ewangelia jest głoszona umarłym: Ezech.37,1-10; Jan 5,24-25; 2Piotr 4,6.
- Dwa rodzaje "życia wiecznego": cielesne życie wieczne uzależnione jest od drzewa żywota – 1Moj.3,22; Obj.22,14. Dostęp do niego przychodzi przez zmartwychwstanie: 1Kor.15. Duchowe "życie wieczne" przychodzi przez wiarę – Jan 3,36; Duch Święty przynosi je nam przez Słowo – Jan 6,63; Rzym.8,9-11. Jest to życie Jezusa 2Kor.3,10-11; 1Jan 1,1-4.
- Dwa rodzaje żywności: chleb i Słowo z ust Bożych – Mat.4,4; Jan 7,38-39; Jan 6,63; Dz.10,44.
- Dwa rodzaje Zakonu: Moralny Zakon dziesięciu przykazań odnosi się do ducha człowieka – Rzym.7,14; Mt.5,26-47; 1Kor.6,18. Prawa natury odnoszą się do zewnętrznego człowieka – 5Moj.14; 3Moj.11; 1Moj.1,29.
- Dwa rodzaje zmartwychwstania: duchowe – Ezech.37,1-10; cielesne Ezech.37,11-14; duchowe – Jan 5,24-27; cielesne – Jan 5,28-29; Filip.3,7-14; Rzym.6,4-11.
- Dwa narodzenia: Jan 3,1-23 – duchowe nowonarodzenie; gdyż cielesne narodzenie jest dla nas bezużyteczne – Jan 3,6; Łuk.3,8; Jan 8,33; nowonarodzenie ciała nastąpi przy powtórным przyjściu Jezusa Chrystusa: Mat.19,28; 1Kor.15,35-49,53-57.
- Są dwa rodzaje prawa dziedziczności: Jeden przez geny i chromozomy. w ten sposób Jezus był potomkiem Dawida według ciała – Rzym.1,3-4. Posiadał grzeszne ciało – Rzym.8,3-4. w tym ciecie – Łuk.3,23-38 – Jezus był kuszony Łuk.4,1-8. Jednak Jezus nie był grzesznikiem – Hebr.7,26. On nienawidził grzechu – Hebr.1,9. My jednak urodziliśmy się grzesznikami Ps.51,7; Ps.58,4; Job 14,4, gdyż zostaliśmy zrodzeni "w" Adamie, w jego upadłym królestwie – Rzym.5,12-19 i dlatego "cały świat tkwi we złym" 1Jan 5,19. Jezus powiedział. "Ojcem waszym jest diabeł" Jan 8,44. Jan Chrzciciel nazwał nas "plemię żmijowe" Łuk.3,7. Jednak Jezus nie był "w" Adamie. On był "w" Bogu – "w Ojcu" Jan 14,10-11. Dlatego też my, musimy wyjść z Adama. Stary człowiek musi zostać odrzucony, a w Chrystusie wejść do świątyni – Jan 15,1-8. w ten sposób Jezus otrzymał swoje ciało od Marii, córki Helego – Łuk.3,24. Natomiast prawo do tronu Dawida odziedziczył od Józefa, syna Jakuba – Mat.1,16. Gabaonici odziedziczyli pewną obietnicę a dlatego, że nie została dotrzymana, dwaj synowie i pięć wnuków Saula odziedziczyło karę – 2Sam.21,1-14.
- Adamowi zostało powiedziane, że dnia którego zgrzeszy, na pewno umrze. On też umarł w tym dniu – 1Moj.2,17. On umarł duchowo przez upadek i grzech – Efez.2,1-3. Jemu była głoszona Ewangelia – 1Piotr 4,6. Dopiero później umarł cielesnie. Jemu nie było wolno jeść z drzewa żywota – 1Moj.3,22, gdyż w przeciwnym razie uwieczniłby się grzech.

Serce protestanckiej reformacji

Usprawiedliwienie z wiary

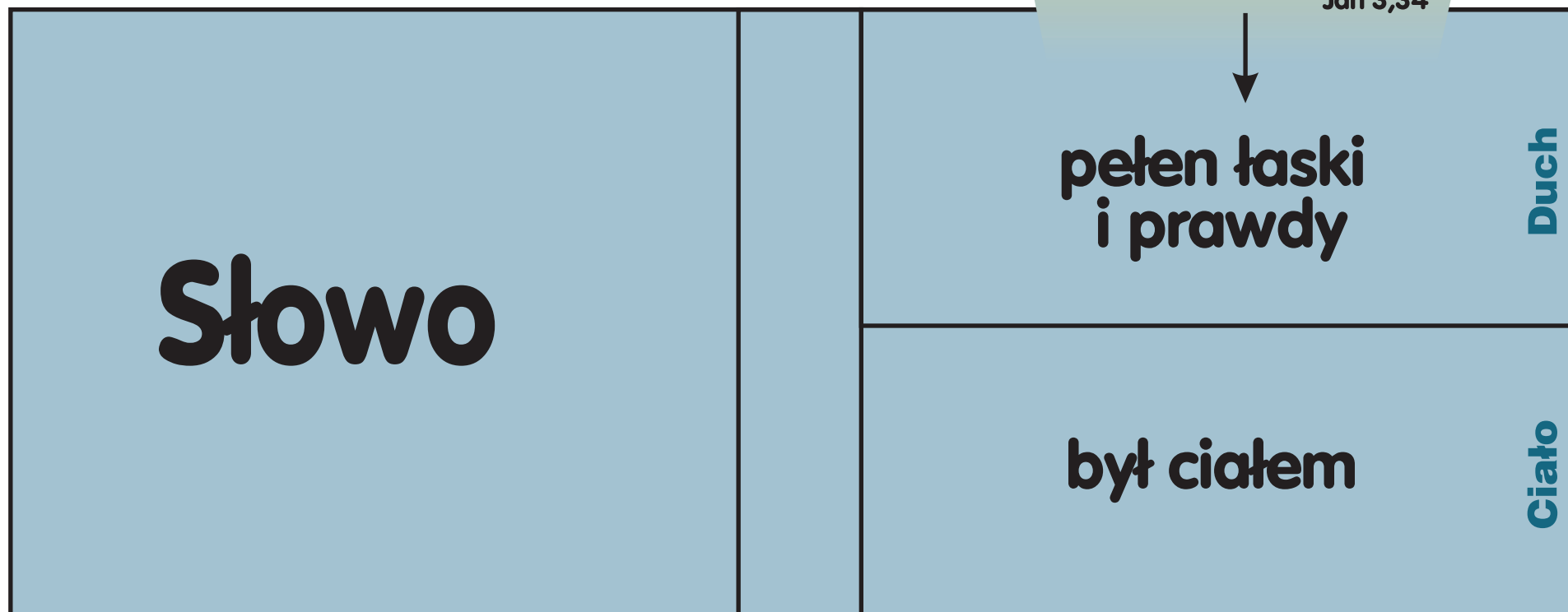
„Chrystus nasz Orędownik i Duch Święty wciąż wstawiają się za człowiekiem, jednak Duch Święty nie wstawia się za nami tak, jak to czyni Chrystus, który przedkłada Swoją krew, przelaną od założenia świata; Duch oddziałuje na nasze serca, doprowadzając do modlitw i skruchy, uwielbienia i wdzięczności. Wdzięczność płynąca z naszych ust jest wynikiem oddziaływania Ducha na struny duszy, przypominając jej o świętych sprawach i wzbudzając muzykę [wdzięczności] w sercu.

„Służba religijna, modlitwy, uwielbienia, skruszone wyznania grzechów prawdziwie wierzących wznoszą się niczym kadzidło do świątyni niebiańskiej; jednak przechodząc przez zanieczyszczone kanały ludzkiej natury, są tak skalane, że dopóki nie zostaną oczyszczone krwią [Baranką], nigdy nie mogą mieć wartości u Boga. Wstępujące [modlitwy i uwielbienia] nie są nienagannej czystości i póki Orędownik, siedzący po prawicy Bożej, nie oczyści je wszystkimi Swoją sprawiedliwością, nie mogą zostać przyjęte przez Boga. Wszystkie kadzidła z ziemskich świątyń muszą być zroszone oczyszczającymi kroplami krwi Chrystusa. On trzyma przed Ojcem kadzielnice Swych własnych zasług, w których nie ma nawet śladu ziemskiego zepsucia. W kadzielnicy tej gromadzi On modlitwy oraz uwielbienia i wyznania Swojego ludu, a następnie dokłada do nich Swoją własną, nieskalaną sprawiedliwość. Dopiero potem, dym kadzidła przesycony aromatem prześlągalnych zasług Chrystusa, wstępując przed Boga, jest całkowicie i zupełnie przyjmowany. Wtedy też powracają łaskawe Boże odpowiedzi.

„Ach, żeby wszyscy mogli dostrzec, że wszelkie posłuszeństwo, skrucha, uwielbienia i dziękczynienia muszą przejść przez oczyszczający ogień sprawiedliwości Chrystusa. Aromat tej sprawiedliwości unosi się niczym obłok, otaczając Tron łaski” (E. G. White - 6ABC.1078 lub 1SM.344 lub Ms.50,1900).

Ucieleśnienie Jezusa

– wg Ew. Jana 1, 14

Boskość Chrystusa

Człowieczeństwo Chrystusa

Jezus na ziemi był równocześnie Bogiem i człowiekiem. Jako człowiek posiadał nasze grzeszne ciało. Co do ducha czy charakteru był całkowicie bezgrzeszny. Jego pokuszenie były dwójakiego rodzaju:

1. Był kuszony przez ciało (walka między duchem i ciałem).
2. Nie mógł użyć Swojej własnej Boskości. Był całkowicie uzależniony od Swojego Ojca. Musiał zanosić z wielkim wołaniem i ze łzami modlitwy i błagania, wierzyć Słowu Bożemu i być napełniony Duchem Świętym: „Nie mogę sam z siebie nic uczynić” Jan 5,30.

Ucieleśnienie Jezusa

– wg Listu do Hebrajczyków

Ucieleśnienie Jezusa

– wg Ducha Proroctwa

**Boskie cechy
charakteru przez
Ducha Świętego,
bez miary**

Boskość Chrystusa
Jego własna
Boska natura

1. Charakter bez skazy
2. Nie uczestniczył w grzechu
3. Całkowita bezgrzeszność ludzkiej natury Chrystusa
4. Utrzymał Swoją czystość
5. Doskonałe życie
6. Bez jakiegokolwiek skalania grzechem
7. Nie miał skłonności do grzechu

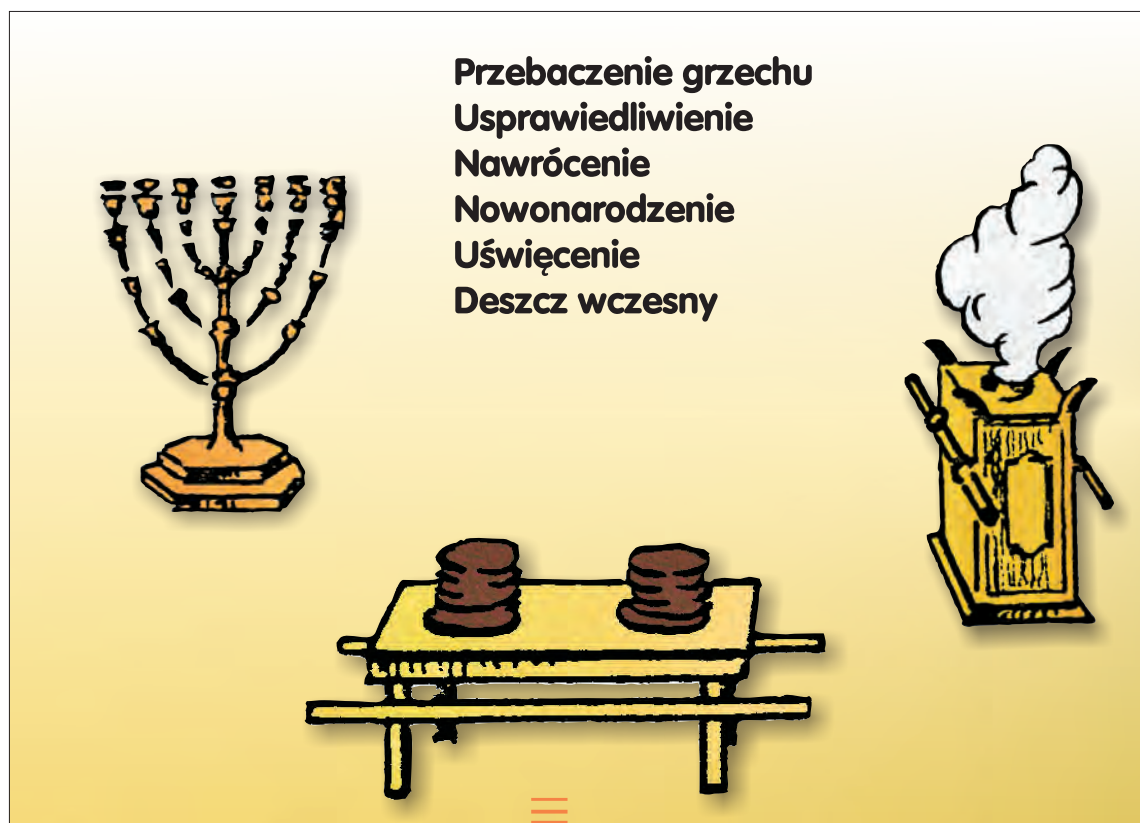
Duch

1. Natura grzeszna
2. Natura przestępcy
3. Natura upadła
4. Natura Adama – przestępcy
5. Słabości
6. Grzeszne ciało
7. Ludzka natura zdegenerowana i zabrudzona przez grzech

Ciało

patrz „Myśli do księgi Objawienia 210-242

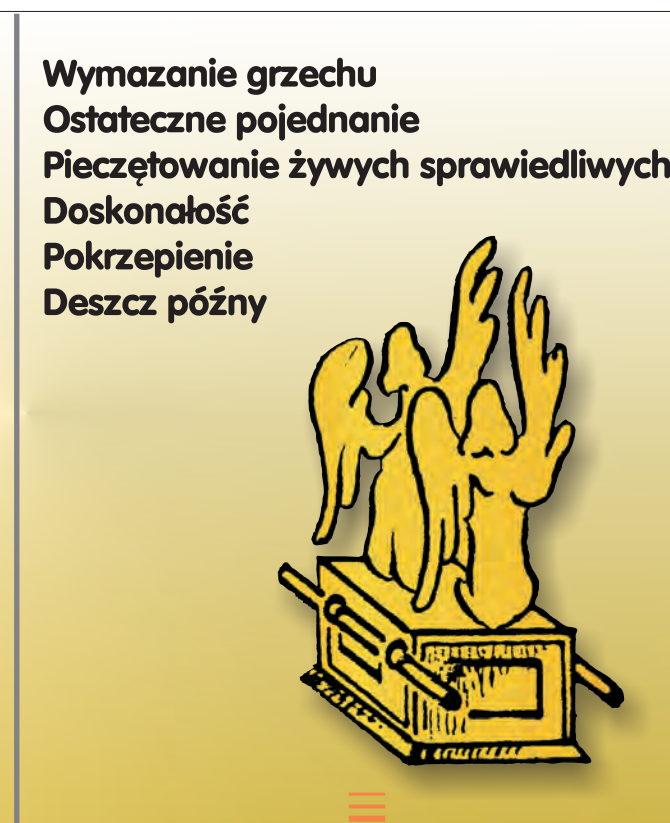
Święte Codzienna służba

Przebaczenie grzechu
Usprawiedliwienie
Nawrócenie
Nowonarodzenie
Uświęcenie
Deszcz wczesny

Powoduje codzienne świadectwo

Najświętsze Roczna służba

Wymazanie grzechu
Ostateczne pojednanie
Pieczętowanie żywych sprawiedliwych
Dokonałość
Pokrzepienie
Deszcz późny

Powoduje głośnie wołanie

Przygotowanie na głośnie wołanie

Pojednawcza ofiara
Dziedziniec
świątynny

Święte

Najświętsze

Codzienna służba

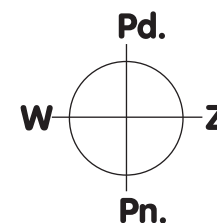
Przebaczenie i nowonarodzenie,
zapięczętowane wczesnym
deszczem,
przygotowanie na śmierć i sąd.

Sąd

Wymazanie grzechów,
Zapięczętowane późnym
deszczem przygotowuje
na przemienienie,
Doświadczenie 144 000

Nieustanne pojednanie

Ostateczne pojednanie

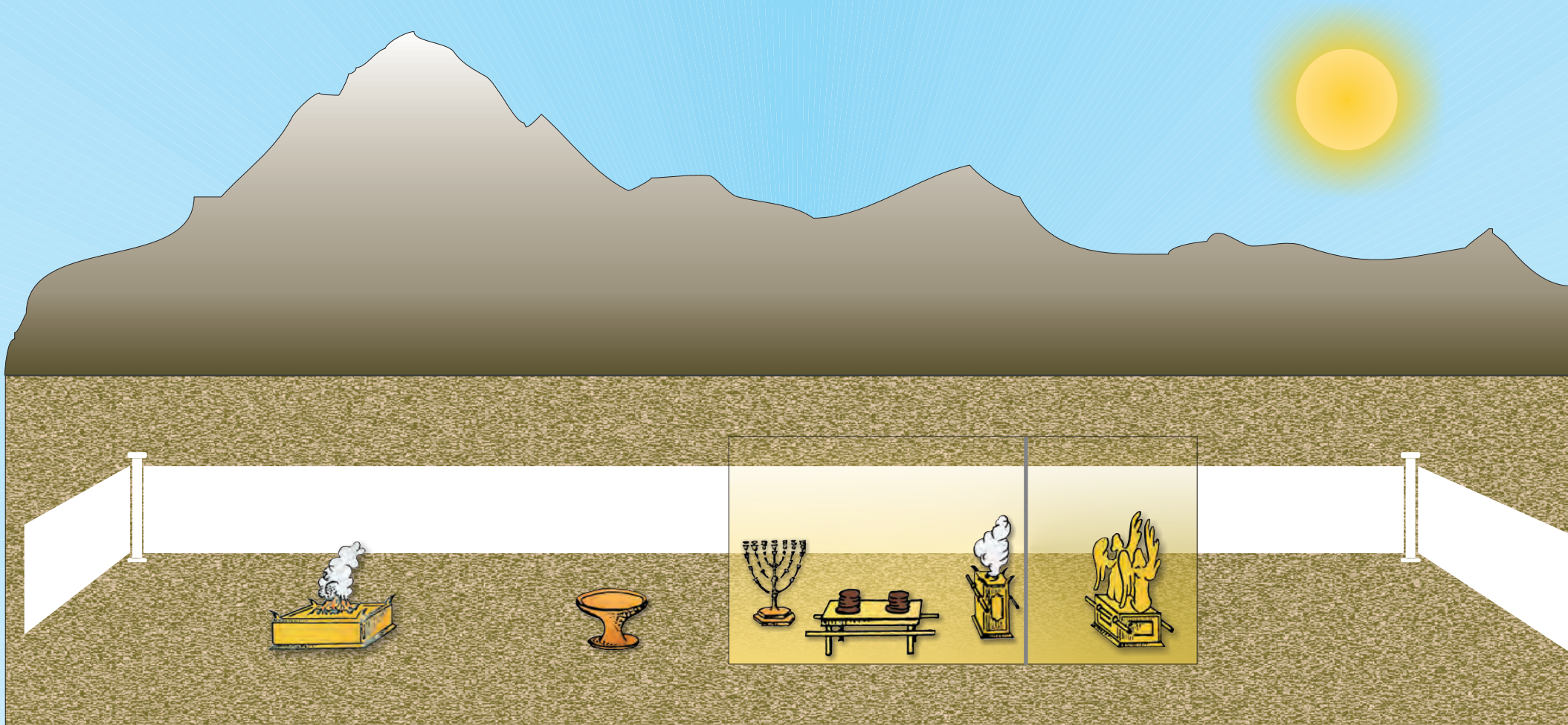
Trzecie poselstwo anielskie

Doświadczenie
świątym
którzy zostaną
przemienieni

Następującymi słowami trzeci anioł kończy swoje poselstwo: „Tu się okaże cierpliwość świętych, którzy przestrzegają przykazań Bożych i wiary Jezusa!” Gdy powtarzał te słowa, wskazywał na świątynię w niebie. Umysły wszystkich, którzy przyjmą to poselstwo kierowane są na Najświętsze" (DW.219 wyd.I lub 185 wyd.PW).

Doświadczenie
świątym, którzy
zmarłychwstaną

Oczyszczenie świątyni i nieświadomości Jeremiasz 17,9

Hebrajska służba świątynna była ilustracją oczyszczenia i odnowienia ludzkiego charakteru (serca, usposobienia). Tak, jak świątynia miał dwa przedziały, tak też świątynia ludzkiego serca jest podzielona na świadomość i nieświadomość.

Codzienna służba, dokonywana w pierwszym przedziale symbolizuje pojednanie za te grzechy, których sumienie jest świadome (3Moj.4,14,23,28,35; 6,1-6,30).

Roczna służba dokonywana w drugim przedziale symbolizuje całkowite oczyszczenie tych, którzy czczą Boga. Ona pokazuje nam daleko głębsze doświadczenie.

Gdy starotestamentowy zbór w gruntownym badaniu i ukorzeniu swoich serc oraz przypomnieniu przez siebie popełnionych grzechów (Hebr.10,3) zgromadził się wokół

świątyni, serca ich były dogłębnie uciśnione ich grzesznością. w czasie gdy byli wręcz "umartwieni" i ukorzeni, arcykapłan dokonywał dla nich w Najświętszym ostateczne pojednanie (3Moj.16,17,27,30-31).

Biblijny zapis mówi: "Bo w ten dzień oczyści was kapłan, abyście oczyszczeni byli; od wszystkich grzechów waszych przed Panem oczyszczeni będziecie" (3Moj.16,30 BG).

Ap. Paweł zdecydowanie stwierdza: "Ale do drugiego raz w rok sam najwyższy kapłan, nie bez krwi, którą ofiaruje sam za się i za ludzkie niewiadomości" (Hebr.9,7 BG i BW).

Świątynia w świetle księgi Daniela

Po
Konstantynie W.

1844

Koniec
Czasu łaski

Powt. przyjście
Chrystusa

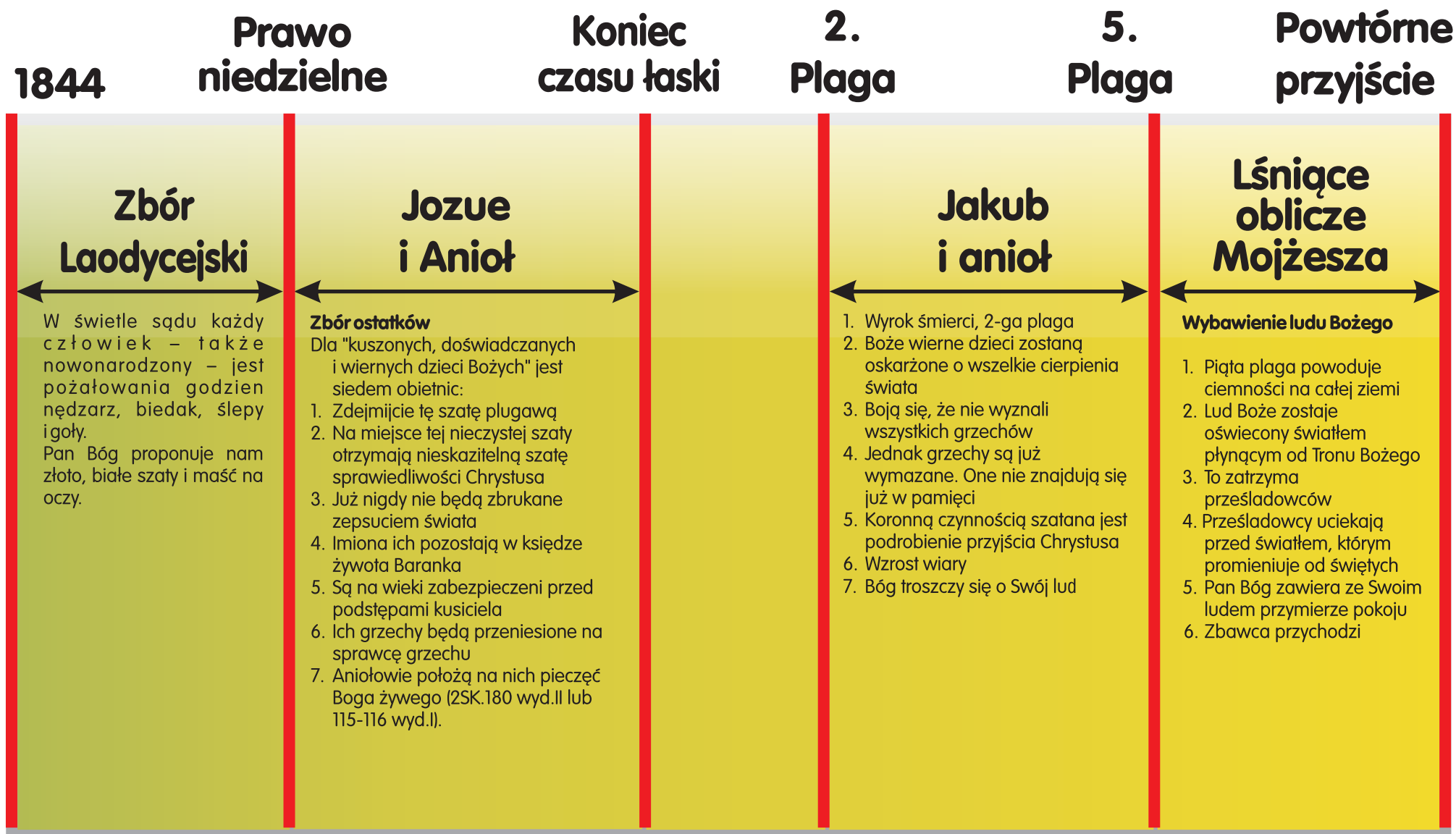
	Babilon	Medo-Persja	Grecja	Pogański Rzym		Papiestwo	Czasy końca	
Daniel 2	Głowa ze złota	Piersi i ramiona ze srebra	Brzuch i biodra z miedzi	Golenie z żelaza	Nogi z żelaza i gliny	Stopy z żelaza i gliny	Kamień spada	Kamień uderza w posąg
Daniel 7	Lew	Niedźwiedź	Pantera	Straszne zwierzę		Mały róg	Sąd w niebie	Odjęcie mocy małemu rogowi
Daniel 8 a 9			← 2300 lat →				Oczyszczenie świątyni	Zniszczenie wszystkich ziemskich królestw
			Baran	Kozioł	Rzymski wielki róg			
Daniel 10 a 11		Historia Persji	Grecja Wojny pomiędzy Syrią i Egiptem	Pogański Rzym		Papieski Rzym	Państwa ateistyczne przeciwko papiestwu - Rzym zwycięża	Koniec Rzymu

Świątynia w świetle Księgi Objawienia

1844

	Wizja o świątyni	Początek proroczej linii	Przełom (w historii)	Koniec proroczej linii
Zbory	Jezus pomiędzy siedmioma świecznikami Obj. 1, 9-20	6 zborów Obj. 2,1 – 3,13 r.	Stan ruchu adwentowego Obj. 3,14-20	7 Zapieczętowany zbór (Stan Filadelfii) Obj. 3,7-13,21
Pieczenie	Święte Obj. 4 i 5 r.	6 pieczęci Obj. 6 r.	Ostatnie owoce ruchu adwentowego Obj. 7 r.	7 pieczęć Obj. 8,1
Trąby	Ołtarz kadzenia Obj. 8,2-5	6 trąb Obj. 8,6-12 i 9 r.	Narodzenie ruchu adwentowego Obj. 10,1-11; 11, 1-2	7 trąba Obj. 11,15-18
Zwierzęta	Najświętsze Obj. 11,19	2 zwierzęta z 7 rogami i 10 głowami Obj. 12 i 13 r.	Poselstwo ruchu adwentowego Obj. 14-16 r.	3 zwierzęce z 7 głowami i dziesięcioma rogami Obj. 17-22 r. aż do Nowego Jerozolim

Nadchodzący bój – w ilustracji

2Sk.178-181 wyd.II lub 113-116 wyd. I
WB.367-368 wyd. VII lub 313-314 wyd. VIII
MO. 149-155

PP.179-186 wyd.I lub 144-149 wyd.I (brak akapitu,
patrz: wyd III s. 148 od słów: „Gdyby Jakub wcześniej...”), wyd III 144-149
WB. 463-469 wyd. VII lub 397-402 wyd.VIII
MO.185-189

**„I odpowiedział mi Pan,
mówiąc: Zapisz to,
co widziałeś, i wyryj to,
na tablicach, aby to można
szybko przeczytać.”**

Habakuk 2, 2